



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Clearcho. 279.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Pronio. 277.

Nimia potio, prolapsio potius est, tam in opibus, quàm in negotijs: vt quæ & mentem magis perturbet, & corpus premat. Quod cum ita sit, ab immoderato vsu abstine, ac moderationi stude, quæ & sanitatis mater est, & prudentiæ ac sobrietatis causa.

Petro. 278.

Monastica vita, ô amice, omnium Dei mandatorum imitatio est, ac receptaculum. Etenim ab ira, improbitate, factu, pecuniarum studio, sui ipsius amore, remota est: obedientiam colit, omnibus inferuit, à corpore omnino aliena est, ac spiritus duntaxat propria: linguam ad gratiarum actionem procliuem, atque orationem utilem habet: ad maledictum immota est: persuasione & obsequio cuncta facit, atque ad moderatores nutû & arbitrium, quem & tempus, & labor, & diuinus calculus ad antistitij gubernacula collocauit, vt qui ventorum impetus & cognitos habeat, & viter.

Clearcho. 279.

Tot vitiorum causa est ebrietas, heus tu, vt is, qui paradisi arcanorum auditor extitit, eam extra Dei Ecclesiam collocarit. Ac proinde ne ingentem morbum, tanquam leuem & exiguum, contemnamus.

Chrysantho. 280.

Multi te vt iniuriarum memorem traducunt, malis armis, hoc est iracundia, vtentem: quam Creator animæ opitulatricem adhibuit, vt corporis ignauiam ac mollietatem corroboret. Quamobrem, si vera loquuntur, constat te Creatoris scopum ignorare: vt qui & ferro ad eadem, & pulchritudine ad fraudem, & lingua ad conuictum abutaris, & bonorû datorem malorum authorem facias. Fac igitur frænum iracundiæ quàm ocysissimè iniicias, ne te in exitium præcipitem agat.

Παροιῶ. σοζ.

Ἡ πλείων πόσις, μάλλον ἔπαρχει πῶσις ἢ τοῖς χήμασι καὶ τοῖς ἀράγμασι, καὶ τὸν νοῦν θολῶσα μάλλον καὶ τὸ σῶμα βαρύνουσα. Ἐπιχρῶ τοίνυν ἡρώσῃ, καὶ τῆς ἀφειδείας, καὶ τῆς ἡσυχίας, καὶ τῆς συμμετρίας, ἢ καὶ μήτηρ ἔστιν ὑγείας, καὶ νήλειος αἵτια.

Πέτρο. σοη.

Ἀσκησις, ἀφιλότης, πασῶν τῶν τε κυρίως ἐπιτολῶν μνησῖς ἔστι καὶ δοχεῖον ἀόρητος, ἀπέρπερος, ἀτυφος, ἀφιλάργυρος, ἀφιλαυτός, ἑσπασταὶ πικρῆ, ἀδακρυόσῃ παντὶ, ἀλλοτριῶν ὀσμῶντος χαθόλις, οἰκία τῆς πνεύματος μόνης, γλώσσαν εὐχέλῃ ἐχέουσα, πρῶτον ἡρησιμύουσαν, πρὸς κοινοδελίαν ἀκίνητος, πειθοὶ πάντα ἀράττουσα, καὶ τῶν τε ἀγόντων, νεύματα, ὄν καὶ ἡρόνος καὶ πόνοσ, καὶ θεῖα ψήφος ἐπι τῶν οἰάων τῆς πρῶτης ἐκείνουσ, τὰς ἐμβολὰς τῶν πνευμάτων καὶ γινώσκοντα καὶ ἐκκλινοντα.

Κλεαρχο. σοζ.

Τοσούτων ἔστι χακῶν ἢ μετῆ αἵτια, ὡς ἔστος, ὅπῃ ὁ ἀκροατῆς τῶν ἐπιτολῶν ἐπίσσω ἀρρήτων, ἐξ ὧν τῆς τῆς βασιλείας ἱστοῖται πτω. μὴ ποίνω ὡς βραχέος πρῶτον ἄμω τῆς μεγάλης νοσημαίος.

Χρυσάνθω. σπ.

Ὡς μνηστικὸν σε πολλοὶ κάμαδύσιν, ἀμνηστικῶς ποιησῶ τῶν θυμῶν κεραιδῶν, ὅπῃ ὁ πλάσας ἐσθθὸν τῆς ψυχῆς πρῶτον ἐπέσει, τὰς ὀλιγωρίας καὶ χαυνότητας νευρημάτων τῆς σώματος. εἰ οὐκ ἀληθεύσει, δήλος εἰς ἀγνοῶν τὸν σκοπὸν τῆς ποιήσεως, καὶ τῶν σιδήρων πρὸς φόνον ἡρώσῃ, καὶ πρὸς ἀπάτην τῶν κάλλει, καὶ τῆς γλώσσης πρὸς βλασφημίαν, καὶ ἀπόρον ποιῶν τῶν χακῶν, τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν, χαλινὸν τοίνυν θάπτον τῆς ἐμῶν, μήσε κατακρημνῶν εἰς ὄλεθρον ὡση.

Διδύ.